ANDERS ANDERS

Je deed een toneelstuk
voor de ontbijtgranen.

Publiek: drie druiven, een verdwaalde sok
en ik, die nog maar halverwege zijn eerste slok koffie was
toen jij al met een dramatisch accent riep:
“En dan… liet ik de hond besluiten!”

Ik knikte.
Niet vanwege het verhaal
– dat ging inmiddels over sprekende broodroosters
en verliefde stoeptegels –
maar vanwege jouw talent
om elke kamer
in een toneelzaal te veranderen.

En ik dacht:
dat heb ik niet.
Ik hou van stil,
van rechte lijnen en boodschappenbriefjes.
Ik vind zelfs het woord 'improvisatie'
al licht chaotisch klinken.

Maar jij?
Jij gooit jezelf erin.
Met hele zinnen vol gevoel,
en armen die meer zeggen dan mijn hele werkdag.

’s Avonds, toen jij onder de dekens lag
met een boek op je hoofd
en een rare mop over pinguïns mompelde,
zei ik onhoorbaar tegen jou:
“Wat ik zo bewonder in jou…
is hoe jij je fantasie vertrouwt,
alsof het een oude vriend is
die altijd wel weer een verhaal klaar heeft.”

Je lachte met gesloten ogen.
En draaide je om
met je voeten op het kussen.